

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Ing. J. Ž.**, zastoupený Mgr. Marií Benešovou, advokátkou se sídlem Na Jetelce 69/2, Praha 9, proti žalovanému: **Národní bezpečnostní úřad**, se sídlem Na Popelce 2/16, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalovanému proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2013, č. j. 11 A 31/2013 - 87,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2013, č. j. 11A 31/2013 - 87, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č. j. 11 A 31/2013 – 87, zrušil rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu (dále jen „stěžovatel“) ze dne 10. 8. 2009, č. j. 139/2009-NBÚ-07-OP, kterým byl zamítnut rozklad žalobce (dále jen „účastník řízení“) proti rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 43068/2009-NBÚ/P, o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „Tajné“. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že mu Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012 – 28, uložil, aby vyzval stěžovatele k opatření informací, které by s dostatečnou mírou pravděpodobnosti umožnily soudu učinit si závěr o věrohodnosti popsané klíčové informace zpravodajské služby. Výzvou ze dne 26. 2. 2013 splnil městský soud závazný pokyn Nejvyššího správního soudu a vyzval stěžovatele k opatření a předložení informací. Výzva byla stěžovateli doručena dne 5. 3. 2013. Stěžovatel na ni však nereagoval a zůstal zcela nečinný. Proto městský soud s přihlédnutím k závěrům citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti v první řadě namítal, že dne 6. 3. 2013 mu byla doručena výzva, aby ve lhůtě jednoho měsíce opatřil a podle možností soudu předložil informace, které by s dostatečnou mírou pravděpodobnosti umožnily soudu, aby si učinil závěr o věrohodnosti popsané klíčové informace zpravodajské

služby vedené pod č. j. V5300/2007-NBÚ/P. Stěžovatel vyzval zpravodajskou službu k předání takových informací. Zpravodajská služba reagovala zprávou č. j. V3/2013-NBÚ/07-OP. Tuto zprávu zaslal stěžovatel městskému soudu jako utajovanou přílohu dne 3. 4. 2013 pod č. j. V4/2013-NBÚ/07-OP a městskému soudu byla tato zpráva doručena dne 5. 4. 2013, tj. ve stanovené lhůtě. Chybou městského soudu se však zpráva nedostala včas do rukou příslušného senátu a ten ji tak ve svém rozhodnutí nezohlednil. Dále stěžovatel namítal, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se bezpečnostního rizika ve smyslu ust. § 14 odst. 3 písm. g) zákona č. 412/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neboť riziko ve smyslu citovaného ustanovení bylo vyvozeno z informací o změnách na účtech účastníka řízení získaných nikoliv šetřením zpravodajské služby, ale přímo Národního bezpečnostního úřadu. Poukázal na to, že i když se druhostupňové správní rozhodnutí ne zcela shodovalo s odůvodněním bezpečnostního rizika provedeným správním orgánem I. stupně, obě rozhodnutí, jež musí být vnímána jako jeden celek, vycházela z toho, že změny na účtech účastníka řízení zjistil Národní bezpečnostní úřad vlastním šetřením, a není tedy závislé na informacích zpravodajské služby. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že si není jistý pravdivostí tvrzení stěžovatele, neboť mu nepřipadá v takto zásadní věci, na které závisí výsledek sporu, běžné, aby utajovanou informaci stěžovatel zasílal poštou a navíc dva dny před vypršením lhůty stanovené soudem. Stěžovatel si způsobem, který popisuje, nemohl být jistý, zda dodrží procesní lhůtu stanovenou soudem. Navíc sídlo Městského soudu v Praze, pracoviště Hyberská je jen několik kilometrů od sídla stěžovatele, a to na místech s kvalitní dopravní obsluhností. Stěžovatel tak mohl utajované informace dopravit prostřednictvím příslušného zaměstnance přímo na podatelnu Městského soudu v Praze. Vzhledem k tomu účastník řízení navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil také důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve námitkou, že městský soud nerozhodoval na základě informací, které byly k výzvě městského soudu zaslány stěžovatelem dne 3. 4. 2013 jako utajovaná příloha pod č. j. V4/2013-NBÚ/07-OP.

Podle obsahu soudního spisu dne 31. 5. 2013 předsedkyně senátu zjistila, že dne 5. 4. 2013 byla městskému soudu doručena utajovaná příloha, aniž by o tom byl soudce vyrozuměn. Stěžovatel tedy na výzvu městského soudu reagoval a požadované informace ve stanovené lhůtě zaslal, ale městský soud z důvodu administrativního pochybení rozhodl o věci bez toho, aniž by měl rozhodující senát zasláné informace k dispozici.

Nejvyšší správní soud proto shledal v postupu městského soudu vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé spočívající v tom, že soud rozhodoval, aniž by si opatřil potřebné podklady. Kasační stížnost je tedy v tomto ohledu důvodná.

Pokud jde o druhou stížní námitku, rozhodující senát neměl při rozhodování k dispozici zprávu zpravodajské služby, a proto zatím nelze hodnotit míru vzájemné závislosti různých skutkových důvodů, o něž se opírá napadené rozhodnutí stěžovatele. V rozsahu druhé stížní

pokračování

námítky tedy nemohl Nejvyšší správní soud napadený rozsudek, včetně napadených správních rozhodnutí, přezkoumat.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012 – 28, se zřetelně vyjádřil k právním aspektům vztahu obou skupin skutkových důvodů, o něž je opřen závěr o existenci bezpečnostního rizika u účastníka řízení takto: „Pro upřesnění Nejvyšší správní soud dodává, že významným rysem případu stěžovatele je, že NBÚ považoval za bezpečnostní riziko především stěžovatelovo chování popsané ve zprávě zpravodajské služby vedené pod č. j. V5300/2007-NBÚ/P. Ostatní jeho chování podřazené pod ust. § 14 odst. 3 písm. d) zákona o utajovaných informacích označil NBÚ za způsobilé představovat bezpečnostní riziko právě v souvislosti s informacemi obsaženými ve zprávě zpravodajské služby. Pokud by existovaly důvody pro závěr o bezpečnostním riziku, které by byly zcela nezávislé na uvedené zprávě, tj. samy o sobě by ukázaly, že stěžovatel není dostatečně spolehlivý či důvěryhodný, pak by mohly postačovat pro závěr o odejmutí osvědčení. V případě stěžovatele je však situace taková, že dílčí rysy nespolehlivosti a nedůvěryhodnosti (konkrétně pronájem bytu a okolnosti ohledně držení živnostenského listu) nabývají podle rozhodnutí NBÚ významu právě ve světle informace zpravodajské služby. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí NBÚ pak není patrné, zda uvedené platí i pro bezpečnostní riziko podle ust. § 14 odst. 3 písm. g) zákona o utajovaných informacích týkající se nenabízení změn u finančních závazků stěžovatele, anebo zda tyto skutečnosti považuje NBÚ za samostatný, a na informaci zpravodajské služby nezávislý, důvod. NBÚ v této souvislosti pouze uvedl, že bezpečnostní riziko ve stěžovatelově případě shledává zejména s ohledem na to, že si měl být své povinnosti neprodleného nabízení změn vědom, jestliže působil jako bezpečnostní ředitel Ministerstva zemědělství.“ Z citované pasáže rozsudku je zřejmé, že z druhostupňového správního rozhodnutí není patrné, zda různé skupiny skutkových důvodů (informace zpravodajské služby, účty, pronájem bytu, živnostenské oprávnění) postačují ke zjištění bezpečnostního rizika samy o sobě, anebo ve vzájemné souvislosti všech těchto skupin či některých z nich. Pokud správní orgán shledal více skutkových důvodů pro existenci bezpečnostního rizika, musí být z jeho rozhodnutí patrné, zda závěr o bezpečnostním riziku ob stojí ve vztahu ke každému skutkovému důvodu, nebo alespoň některým z nich, samostatně, takže případné odpadnutí části z nich na celkovém závěru nic nezmění, anebo zda uvedené skutkové důvody, resp. část z nich, tvoří bezpečnostní riziko pouze proto, že existují současně a jsou provázány skutkově (např. navazují jeden na druhý v podobě soustavného rizikového jednání účastníka bezpečnostního řízení, jež vylučuje, že by se jednalo o izolované, svojí povahou omezené, a tedy z bezpečnostního hlediska eventuelně nerizikové jevy v chování účastníka), svými účinky (současnou existencí opravňují závěr o nadkritické míře rizikovitosti, nespolehlivosti či jinak problematického chování účastníka bezpečnostního řízení) či jiným relevantním způsobem. Poukaz na to, že rozhodnutí správních orgánů I. i II. stupně tvoří jeden celek, je jistě v obecné rovině správný, ale pokud druhostupňové rozhodnutí ve významné míře modifikuje právní závěry rozhodnutí prvostupňového, musí z něho být zároveň dostatečně zřejmé i to, jaké dřívější závěry nejsou touto modifikací dotčeny. Navíc ani z prvostupňového rozhodnutí (viz především rozsáhlý čtvrtý odstavec na str. 5 věnovaný celkovému hodnocení osoby účastníka bezpečnostního řízení) není patrné, zda stěžovatel na některé ze skutkových důvodů bezpečnostního rizika u účastníka řízení hledí jako na takové, jež ob stojí samostatně, bez vzájemné souvislosti s dalšími, které zjistil, anebo zda je považuje za riziko pouze vzhledem k celkové kumulaci a vzájemné provázanosti zjištěných důvodů.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů rozsudek městského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud je podle odst. 4 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v podstatě bezprostředně po jejím podání, nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. července 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu